

door het vruchteloos wachten op een huwelijk. Giulia, de mooie — nu was ze te dik! — had wel drie aanzoecken uit grilligheid afgeslagen. En nu had ze spijt. Toen Mama nog leefde was er ten minste vrede in huis want naar haar luisterde Papa. Maar nu hield niets hem tegen. Altijd dreef hij onwrikbaar zijn wil door, en eischte dezelfde onvoorwaardelijke gehoorzaamheid, als toen zijn kinderen nog jong en ontoerekenbaar waren. Dan kwam nog op Ida de taak neer, de eigenzinnige Giulia te sussen en geschillen tusschen vader en dochter te voorkomen. Zij moest het zichzelf bekennen; zij benijdde haar getrouwde zusters, die een eigen thuis bezaten. . . . Nooit hadden de moeilijkheden en onaangename zijden van haar leven haar zoo gedrukt als in den laatsten tijd. Stellig, zij werd oud. . . . Veertig jaar — dat beduidde naderende ouderdom. . . . Zij zou oud worden, zonder ooit geleefd te hebben.

Onrustig opende zij de oogen, en wendde zich op de andere zijde. Hoe donker was het in de kamer! Zeker kwam het onweer nu opzetten. Even overdacht zij of ze de ramen zou sluiten, doch ze voelde zich te loom en bleef liggen. Dat kon nog wel, als de wind opstak. Daar rommelde de donder, bolderend, vlak boven het huis. Verschrikt sprong zij op, en maakte haar kleeren vast, ondertusschen naar buiten ziende. Woest rolde de zee aan, luid bruisend, grauw groen en hoog gezwollen tegen de donkere lucht. Daar! Blauwachtig weerlicht had de kamer doorflitst, en onmiddellijk knetterde de donder, en barstte ratelend uiteen en rolde weg in de verte. Verschrikt snelde zij naar het raam en maakte de luiken los, haar haren fladderend in den plotselingen stormwind, die gierde en floot om het huis. Met moeite, het gezicht vertrokken van inspanning en verzet tegen den wind, maakte zij de luiken vast en sloot de ramen, het eene na het andere. Toen liep zij heen, de trap af, om naar de kinderen te zien. De meiden, met onnoozel blijde gezichten, als gold het een pretje, kwamen langzaam naar boven om de

vensters te sluiten. Ida vermaande ze tot haast maken en er geen te vergeten. Beneden zaten de kinderen in het huisportaal, met Adele en Bianca. Stil zaten zij, zoet en gedrukt door angst. De zusters waren werkeloos in het schemerdonker, weinige gedempte woorden wisselend.

Telkens lichtte het bleekblauw en violet door de ruimte, dat de kinderen zich de oogen dicht drukten, en dan de ooren om den donder niet te hooren, die ratelend uitbarstte, of rollend bolderde en gromde. Gierend suisde en floot de wind en dof zwaar klonk het gebruis van de woedende zee. Nu plaste de regen neer, kletterend aangezwiept tegen de vensterruiten.

Ida had Livio op haar knieën genomen, en dicht zat het kind tegen haar aangedrukt.

Langzamerhand verflauwde de hevigheid van het bliksemflitsen. Vager volgde de donder, en verder weg. Het gieren van den wind verstierf. Nog klonk het geplas van den regen, het geruisch van de zee en soms, uit de verte, dondergerommel.

De kinderen hadden weer moed gevat en waren een voor een heen geloopt naar de speelkamer, vanwaar hun stemmen klonken. De laatste, liet Livio zich van Ida's schoot glijden en draafde weg.

De regen bleef zoetjes doorvallen, dien heelen grauwen middag. Eerst tegen den avond brak de lucht en liet stukken bleek blauw open. Het strand lag in rossen schijn van den westerhemel.

Luigi kwam de zusters zoeken die in het voorportaal bijeenzaten.

— Ga jullie mee naar den zonsondergang zien? riep hij. De uitdrukkinglooze doffe briloogen in zijn strak ernstig gezicht zagen hen aan en hij wees naar het Westen. Zij traden naar buiten, waar de avondhemel wijduit kleurde in bloedigen purperbrand, die hen allen ongewoon verlichtte met rooden weerschijn, waarin zij elkaar vreemd voorkwamen.

Clara had haar vaders arm gevat. Ida en Gina voegden zich bij hen.